

Els dies posteriors

Quan diumenge va començar a clarejar, el cel era d'allò més net i transparent. Tot i ser festiu, va semblar que tothom es llevava més d'hora. El divendres a les vuit del vespre tothom havia corregut cap a casa a escoltar el missatge del president, i ningú no havia tornat a sortir al carrer. El dissabte a mig matí es va celebrar la sessió al Parlament. Es va notar que els fets havien agafat tots els grups amb el pas canviat davant d'una decisió del Govern que en cap cas no esperaven. La sessió no va ser memorable, però va servir al Govern per fixar amb més detall el seu full de ruta i per buscar suports amplis, que va aconseguir. Els quioscos mostraven les portades de la premsa espanyola als aparadors, però tenint en compte la ratxa que portaven, no van poder exagerar gaire més el catastrofisme dels titulars. En canvi, tota la premsa catalana, sense esquerdes, s'havia posat al costat del govern d'Artur Mas. I la internacional, que no acabava de saber valorar la magnitud de la decisió, s'apressava a fer arribar els seus enviats especials. El Col·lectiu Emma, que s'havia especialitzat en els contactes amb la premsa internacional i havia aconseguit una gran credibilitat, va haver d'organitzar un dispositiu especial a la Pedrera per atendre totes les demandes d'informació que els arribaven.

A mitja tarda es van repetir les concentracions espontànies de ciutadans a favor del govern. També es van reproduir alguns enfrontaments verbals en algunes ciutats. Més endavant es va confirmar allò que no havia transcendit els primers dies: els Mossos havien aturat alguns grupets ultradretans que ja tenien vigilats des de la consulta d'Arenys de Munt del 2009. Això sí, cap al tard, les desenes i desenes d'organitzacions de la societat civil van fer públic cadascuna el seu manifest. Tot s'anava desenvolupant amb tanta tranquil·litat que la majoria de turistes no es van arribar a assabentar de res fins que no van tornar als països respectius. En passava una de molt grossa, però de tant esperar-la, ara no semblava que tingués les conseqüències temudes.

El Govern estava reunit en sessió permanent i oberta. Potser del que estava més satisfet el Govern, a part del control de l'ordre intern, era de la total absència de condemnes dels governs i organismes internacionals. La rapidesa dels contactes el mateix divendres havia aturat una reacció que hauria estat molt negativa, i si bé tampoc ningú no felicitava el govern d'Artur Mas, el cert és que, privadament, anaven arribant mostres de suport. Pel que fa al govern espanyol -no s'oblidi, un govern intervingut amb un president-comissari-, semblava que no prenia consciència de l'error comès en el consell de ministres i de com se li havia escapat dels dits i girat en contra, dins i fora d'Espanya. Efectivament, les crítiques internes no van tardar a aparèixer, i els intel·lectuals que s'aplegaven en les plataformes més involucionistes, en una actitud indolent, van ser els primers a donar per perduda la tan sagrada "unitat d'Espanya".

Dilluns tothom va anar a la feina com si res. Els corresponsals estrangers no s'ho acaba-

ven de creure. Tot funcionava com si no hagués passat res. Hi havia una mica més de policia en els punts estratègics. Ben pocs ciutadans -sobretot, gent molt gran- van retirar els estalvis de bancs i caixes per tornar-los-hi a portar al cap de tres o quatre dies... Es va produir un increment impressionant de vendes de diaris i d'audiències de ràdio i televisió per una necessitat d'informació servida amb intel·ligència pels responsables de comunicació del Govern, que havien reaccionat ràpidament perquè sabien que la batalla de la normalitat es guanyava en aquest terreny. El president Mas cada vespre feia un comunicat que, més enllà d'informar, pretenia transmetre confiança. Al cap de pocs dies va començar a sortir acompanyat de líders d'altres partits, de líders sindicals i patronals, de presidents d'entitats...

El procés electoral es va fer amb rapidesa. El país es va omplir d'observadors internacionals. Amb una participació altíssima, el vot als partits que donaven suport al que ja era una Catalunya independent de fet va ser irrefutable. Les pors de fractura social es va demostrar que no tenien cap fonament. Encara s'havia de discutir la divisió de béns amb el que quedava de l'antiga Espanya. Era necessari el reconeixement internacional. Tothom sabia que s'acostaven uns mesos, potser anys, molt difícils. Però ningú tenia por.

[Article anterior: *El dia més esperat* . Dissabte vinent: *Al cap de cinc anys*]